

Een half uur later stond Leida buiten.

Aart had zijn armen op de ronde brugleuning gelegd en tuurde in het water. Leida wist wel dat hij haar had zien komen en dit nu trachtte te verbergen, door zoo rustig te blijven staan. Hij moest zichzelf weerspiegeld zien in het water – en hij was alleen, evenals zij! De afstand tusschen hen kortte snel in.

– Dag, zei ze, en deed langzaam de laatste passen.

Hij schoof wat op. – Zoo, ben je daar.

Ze vroeg: Wat zie je in het water? – Hij antwoordde niet en ze keken nu beiden, zagen het grauwig groene vlak verlevendigd door hun gezicht, hun even geopende lippen, hun donkere oogen. Zoo, als tegen zichzelf pratend, zei Leida: – Ik heb het wel gevraagd, maar niemand wilde mee – en eigenlijk heb ik geen vriendin.

De jongen strekte zich met een ruk en begon voort te loopen. – Ik heb het niemand gevraagd, zei hij.

Ze was een stap bij hem ten achter, maar dat duurde niet lang. Ze dacht dat hij nu zeggen zou: Je bent er toch niet boos om? – maar hij vroeg niets. Ze moest maar een beetje oppassen, zei ze zichzelf – misschien was hij heel brutaal – maar tot haar vage bevreemding voelde ze zich rustig en goed naast hem.

Ze liepen op een smallen grintweg; aan weerskanten was een sloot, links lagen bloembollenvelden, rechts stond een rij lage wilgen en daarachter schemerde het dieper groen van een wei. Leida nam alles scherp in zich op; aan de grijze lucht schoven wolken ineen, het zou misschien gaan regenen, – meteen voelde ze ook de eerste spat! Een paar minuten bleef de regen zoo dun en langzaam vallen, dat het Leida was alsof zij samen er ongehinderd tusschendoor gingen. Ze keek eens naar Aart, glimlachend; hij keek terug en zei: Als het erger wordt, gaan we schuilen.

Even later liepen ze een oud priëel binnen, dat in den tuin van een herberg stond; de regen viel nu zacht ruischend neer.

– Dit duurt niet lang, zei Aart, gedempt van toon in de kleine ruimte waarin zij stonden. Tusschen de dennestammetjes, waaruit het priëel was opgetrokken, hing veel dor spinrag en oud gebladerte. – Droog is het hier wel – hij fluisterde bijna – maar somber, het lijkt haast een kerker.

Leida haalde diep adem. – Zou er iemand komen? vroeg ze zacht, – en bloosde om zijn verwonderden blik. – Ik bedoel: iemand die ons wegjaagt.

Een beetje bruusk antwoordde hij: Welnee!

Toen zwegen ze weer en keken naar buiten. In dien hoek van den tuin stonden de sparren dicht opeen en toonden veel dof, kaal hout. Daarboven strekte een beuk enkele takken uit, waaraan de knoppen juist wa-